

нжжж. Единъ челоуѣкъ, който минаваше отъ тамъ, едва ги растърва. Цѣла година Петръ и Илия не искахж да се видѣтъ единъ съ други, до гдѣто най послѣ се простихж и се зарекохж да не играятъ никога такива игри

ПЕТЪРЧО И ДЕСЕТЪХЪ СТОТИНКИ.

Въ едно село живѣло едно малко момченце, което се казвало Петърчо; баща му често ходѣлъ въ сѣсѣдния градъ по работа и по нѣкога водѣлъ съ себе си и Петърча.

Веднѣжъ единъ търговецъ съгледалъ малкия Петърча и казва на баща му да го остави при него, той ще го храни, облича и учи, па до нѣвга да може да стане и той търговецъ. Баща му помислилъ, помислилъ и се съгласилъ. Отъ тогава вече нашъ Петърчо почнѣлъ да живѣе въ голѣмата нова къща на търговецътъ и не можалъ, просто, да се нарадва: винжги бивалъ добръ обличанъ, обуванъ и нахранванъ. Петърчо тѣй слушалъ господарьтъ си, щото всичко което му заповѣдвали на часа го извършвалъ съ най-голѣма готовность. Прѣзъ рѣцѣтъ му почнѣли да минаватъ и пари, и други стоки, а търговеца се радвалъ, като виждалъ чесностьта на Петърча. Нищо лошо не забѣлѣзали у него и за това всички го обичали.

Единъ день на търговеца донесли една торба съ левове и голагани; Петърчо се смаялъ като ги видѣлъ, защото той никога у тѣхъ не билъ виждалъ толкова пари. Той дълго врѣмѣ имъ се радвалъ, като гледалъ какъ търговеца ги дрънка, какъ ги нарежда на купчинки, на купчинки, за да може по лесно да ги прѣброи. Най-сетнѣ търговеца ги прочита, турга ги пакъ въ торбата, заключа ги въ сѣндѣка и си отива по работата.